Dosarul nr. 2-12015/20

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

10 noiembrie 2025 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Central
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecător Petru Harmaniuc
Grefier Andreea Goreacii

examinând în sediul instanței, în ședință publică și în procedură contencioasă, cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către SA „VIORICA COSMETIC" împotriva lui Eugeniu Luchianiuc, intervenient accesoriu ÎM „LEVEL 7" SRL cu privire la apărarea onoarei, demnității, reputației profesionale, compensarea prejudiciului moral și cheltuielilor de judecată –

a c o n s t a t a t :

La 08 iulie 2020, SA „VIORICA COSMETIC" a depus la Judecătoria Chișinău, sediul Centru cerere de chemare în judecată împotriva lui Eugeniu Luchianiuc, intervenient accesoriu ÎM „LEVEL 7" SRL cu privire la apărarea onoarei, demnității, reputației profesionale, compensarea prejudiciului moral și cheltuielilor de judecată.

La 18 iulie 2020, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor (PIGD), cauza civilă nr. 2-12015/20, a fost repartizată aleatoriu spre examinare în procedura judecătorului Maria Frunze.

Prin încheierea Vicepreședintelui interimar al Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, Serghei
Dimitriu din 25 mai 2023, s-a dispus redistribuirea automat-aleatoriu, a cauzei civile la cererea de chemare în judecată depusă de către SA „VIORICA COSMETIC", prin intermediul PIGD, unui alt judecător specializat în materie civilă, pentru examinare.

La 26 mai 2023, prin intermediul PIGD, cauza civilă nr. 2-12015/20, a fost repartizată aleatoriu spre examinare în procedura judecătorului Eugenia Culinca.

Ulterior, prin încheierea Vicepreședintelui interimar al Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, Serghei Dimitriu din 05 iunie 2023, s-a dispus redistribuirea repetată, în mod automat-aleatoriu, a cauzei civile inițiate la cererea de chemare în judecată depusă de către SA „Viorica Cosmetic", or judecătorul Eugenia Culinca i-a fost acordat concediu de odihnă anual pentru perioada 25 mai 2023 – 02 iunie 2023 inclusiv (9 zile lucrătoare), însă, din eroare, nu a fost efectuată blocarea acesteia în sistemul PIGD, dispunându-se redistribuirea cauzei, prin intermediul PIGD, unui alt judecător specializat în materie civilă și comercială din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

La 06 iunie 2023, prin intermediul PIGD, cauza civilă nr. 2-12015/20, a fost repartizată aleatoriu spre examinare în procedura judecătorului Petru Harmaniuc, iar prin încheierea din 07 iunie 2023 s-a stabilit termenul pentru judecarea cauzei.

În motivarea acțiunii reclamanta a menționat că, la 12 martie 2020, pe blogul numit blogul lui eugen https://www.luchianiuc.com/blog și pe pagina acestuia de „Facebook" a fost

publicat un articol intitulat „*Viorica Cosmetic creează criză artificială de dezinfectant deşi au stocul plin!!!*”.

În conținutul articolului se relatează: *„Un agent economic s-a dus ieri la Viorica Cosmetic să cumpere gel antibacterian. În magazinul de firmă nu era nimic. Vânzătoarele zic că s-au terminat. Omul se duce la direcția Viorica Cosmetic. Paznicul face valuri dar după ceva vorbe de duh îi propune să se ducă sus, acolo este o doamnă cu care, cu un 100 de lei, se poate înțelege să-l ajute. Omul se duce sus, femeia iar face valuri de tipul „cine ți-a permis să intri”, dar în final îi eliberează o factură pentru gel antibacterian în recipient de 200 ml, asta deşi omul vroia în sticle de un litru. I s-a explicat că Viorica Cosmetic nu vinde în recipiente mai mari pentru că au un stoc foarte mare de sticluțe de 50 și 200 ml.*

OK, omul acceptă să cumpere câteva zeci de bucăți de gel antibacterian de levănțică în sticle de 200 ml. Se duce omul la depozit și ce vede? Un munte de gel dezinfectant în sticle de un litru pe lângă cele de 200 ml și 50 ml. La depozit îi reconfirmă faptul că gelul în sticle de un litru nu se vinde până când nu vor vinde cele mici. Și asta nu e tot! Omului nu-i dau gel de levănțică pentru că tot gelul de tipul dat merge în România. Acolo nu le place gelul cu miros de căpșună care i-au fost propus în schimb omului care a acceptat și asta.

Acum întrebarea: Cum pot fi catalogați cei de la Viorica Cosmetic?”

Reclamanta a precizat că, situația descrisă în articol dat a avut loc la 11 martie 2020 și a susținut că, informațiile publicate constituie relatări false cu privire la fapte, de natură să lezeze reputația profesională a SA „VIORICA-COSMETIC”.

În acest sens, reclamanta a evidențiat, următoarele afirmații:

– „*Paznicul face valuri dar după ceva vorbe de duh îi propune să se ducă sus, acolo este o doamnă cu care, cu un 100 de lei, se poate înțelege să-l ajute*”, susținând că această informație este mincinoasă prin care se lezează reputația a SA „Viorica-Cosmetic”, or astfel de acțiuni sunt inadmisibile, inacceptabile în companie;

– „*Un munte de gel dezinfectant în sticle de un litru pe lângă cele de 200 ml și 50 ml. La depozit îi reconfirmă faptul că gelul în sticle de un litru nu se vinde până când nu vor vinde cele mici*”, arătând că această afirmație este falsă, întrucât compania nu a produs, nu produce și nu comercializează gel antibacterian în recipiente de un litru;

– „*Omului nu-i dau gel de levănțică pentru că tot gelul de tipul dat merge în România*”, susținând că această informație este de asemenea falsă și defaimătoare, deoarece produsele cu extract de levănțică sunt comercializate și pe teritoriul Republicii Moldova, iar eventuala lipsă a produsului ar fi fost determinată exclusiv de epuizarea stocului.

În ceea ce privește respectarea procedurii prealabile, reclamanta a indicat că pagina web https://www.luchianiuc.com/blog, pe care a fost publicat articolul contestat, este găzduită de „i HOST” Întreprindere Mixtă LEVEL 7 SRL, fapt menționat pe fiecare pagină a site-ului.

În acest context, reclamanta a arătat că, în conformitate cu prevederile Dispoziției nr. 1 din 18 martie 2020 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, la 29 mai 2020, a expediat către Eugeniu Luchianiuc, în calitate de administrator al paginii web, precum și către „i HOST” ÎM „LEVEL 7” SRL, cererea prealabilă nr. 06-03-02/201 din 29 mai 2020, prin care a solicitat dezmințirea informațiilor publicate.

Cererea a fost recepționată la 03 iunie 2020, fapt confirmat prin semnătura administratorului „i HOST” ÎM LEVEL 7 SRL pe avizul de recepție.

Prin urmare, în conformitate cu prevederile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 64/2010 cu privire la libertatea de exprimare, cererea prealabilă, recepționată la 03 iunie 2020, urma a fi examinată în termen de 5 zile, cu prezentarea unui răspuns.

Cu toate acestea, până la momentul adresării în instanță, SA „VIORICA-COSMETIC” nu a primit niciun răspuns din partea pârâtului.

Consideră, reclamanta că a fost îndreptățită să se adreseze în instanța de judecată cu prezenta cerere.

În ceea ce privește prejudiciul moral, reclamanta a susținut că, ulterior publicării articolului contestat, au fost generate multiple reacții negative, materializate prin mesaje adresate companiei, cu conținut denigrator și injurios, cu promovarea ideii că se eliberează produse în baza unor acte de corupție, că nimeni nu cumpără produsele companiei, că nu se va mai aplela la companie.

Reclamanta a apreciat că aceste afirmații constituie un atac direct asupra imaginii și reputației profesionale a societății, cauzându-i un prejudiciu moral, pe care îl estimează în mărime de 30 000 lei.

Solicită recunoașterea ca fiind false și defăimătoare a relatărilor cu privire la fapte expuse în articolul publicat la 12 mrtie 2020 pe blogul lui eugen https://www.luchianiuc.com/blog și pe pagina de „Facebook”, intitulat „*Viorica Cosmetic creează criză artificială de dezinfectant deși au stocul plin!!!”,* după cum urmează: *„Paznicul face valuri dar după ceva vorbe de duh îi propune să se ducă sus, acolo este o doamnă cu care, cu un 100 de lei, se poate înțelege să-l ajute”; „Un munte de gel dezinfectant în sticle de un litru pe lângă cele de 200 ml și 50 ml. La depozit îi reconfirmă faptul că gelul în sticle de un litru nu se vinde până când nu vor vinde cele mici”; „Omului nu-i dau gel de levănțică pentru că tot gelul de tipul dat merge în România”.*

Obligarea pârâtului la dezmințirea acestor informații în aceleași surse, a următoarelor relatări false și defăimătoare cu privire la fapte: „*Viorica Cosmetic crează criză artificială de dezinfectant deși au stocul plin”; „Paznicul face valuri dar după ceva vorbe de duh îi propune să se ducă sus, acolo este o doamnă cu care, cu un 100 de lei, se poate înțelege să-l ajute”; „Un munte de gel dezinfectant în sticle de un litru pe lângă cele de 200 ml și 50 ml. La depozit îi reconfirmă faptul că gelul în sticle de un litru nu se vinde până când nu vor vinde cele mici”;„Omului nu-i dau gel de levănțică pentru că tot gelul de tipul dat merge în România”,* prin textul: „Având în vedere informația falsă și defăimătoare expusă față de SA „ *Viorica Cosmetic” în articolul din 12 martie 2020 publicat pe blogul meu numit „blogul lui eugen” (https://www.luchianiuc.com/blog) și pe pagina mea de Facebook, intitulat „Viorica Cosmetic creează criză artificială de dezinfectant deși au stoc plin!!!, dezmint aceste informaâii ca fiind false și defăimătoare.”*

Obligarea pârâtului la compensarea prejudiciului moral în mărime de 30 000 lei, precum și la recuperarea cheltuielilor de judecată.

În susținerea cererii, reclamanta a invocat prevederile art. 7 alin. (1) - (3), art. 15, art. 17, art. 26 alin. (1) - (2), precum și art. 29 alin. (3) din Legea nr. 64/2010 cu privire la libertatea de exprimare, art. 166 - 167 din Codul de procedură civilă, precum și Dispoziția nr. 1 din 18 martie 2020 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova.

În ședința de judecată din 17 aprilie 2024, reclamanta a depus o cerere de concretizare a acțiunii inițiale formulate la 08 iulie 2020 împotriva lui Eugeniu Luchianiuc, cu participarea intervenientului accesoriu ÎM „LEVEL 7” SRL, prin care a precizat conținutul pretențiilor deduse judecății.

Astfel, fără a modifica obiectul acțiunii, reclamanta a detaliat cheltuielile de judecată suportate în legătură cu examinarea cauzei, indicând suma totală de 1 809 lei, compusă din taxa de stat – 1 150 lei, cheltuielile pentru publicarea citației – 434 lei, costurile pentru obținerea extrasului din registrul persoanelor juridice – 225 lei, toate confirmate prin înscrisuri anexate.

În ședința de judecată, reprezentantul reclamantei – Alexandru Botnarenco, a susținut acțiunea și a solicitat admiterea acesteia, menținând pretențiile astfel cum au fost formulate.

Pârâtul Eugeniu Luchianiuc și intervenientul accesoriu ÎM „LEVEL 7” SRL nu s-au prezentat în ședință. Din materialele dosarului rezultă că pârâtul a fost citat public, iar intervenientul accesoriu a fost citat la adresa juridică de sediu, astfel încât instanța reține că procedura de înștiințare a fost realizată cu respectarea cerințelor legale, fiind epuizat incidentul privind citarea participanților la proces.

Totodată, aceștia nu au comunicat instanței motivele neprezentării și nu au solicitat amânarea cauzei.

Prin urmare, instanța a constatat în ordinea art. 205 și art. 206 din Codul de procedură civilă că neprezentarea pârâtului și a intervenientului accesoriu nu împiedică desfășurarea procesului și a dispus examinarea cauzei în lipsa acestora.

Examinând cererea de chemare în judecată, cererea de concretizare și probele anexate în susținerea acestora în raport cu argumentele vociferate de reprezentant în ședință și prevederile legale pertinente, instanța consideră necesar de a respinge acțiunea, din următoarele motive.

Potrivit prevederilor art. 5 din Codul de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime.

Art. 27 din Codul de procedură civilă, reglementează disponibilitatea în drepturi a participanţilor la proces, și anume, disponibilitatea în drepturi se afirmă în posibilitatea participanţilor la proces, în primul rînd a părţilor, de a dispune liber de dreptul subiectiv material sau de interesul legitim supus judecăţii, precum şi de a dispune de drepturile procedurale, de a alege modalitatea şi mijloacele procedurale de apărare. Instanţa nu admite dispunerea de un drept sau folosirea modalităţii de apărare dacă aceste acte contravin legii ori încalcă drepturile sau interesele legitime ale persoanei.

Conform prevederilor art. 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.

Conform art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Conform prevederilor art. 121 din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar art. 122 din Codul de procedură civilă prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

Potrivit prevederilor art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărîrea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.

Din actele cauzei s-a stabilit că, la 12 martie 2020, pârâtul a publicat pe blogul său https://www.luchianiuc.com/blog, articolul intitulat „*Viorica Cosmetic creează criză artificială de dezinfectant deşi au stocul plin!!!”*, în care sunt relatate împrejurări atribuite unui „*agent economic care intenționa să cumpere gel antibacterian la Viorica Cosmetic*”, potrivit cărora „*în magazinul de firmă nu era nimic*”, iar ulterior acesta ar fi fost direcționat către alte persoane, unde „*cu un 100 de lei, se poate înțelege să-l ajute*”. În același articol se menționează că persoana ar fi văzut „*un munte de gel dezinfectant în sticle de un litru pe lângă cele de 200 ml și 50 ml*” și că „*gelul în sticle de un litru nu se vinde până când nu se vor vinde cele mici*”, iar „*omului nu-i dau gel de levănțică pentru că tot gelul de tipul dat merge în România*”, fiind formulată și întrebarea „*Cum pot fi catalogați cei de la Viorica Cosmetic?*” (f. d. 12 – 13).

Totodată, din capturile de ecran depuse la dosar rezultă că acest conținut a fost distribuit și pe pagina de „Facebook” a pârâtului, unde a fost reprodus titlul și ideea principală a articolului, fiind însoțit de reacții și comentarii din partea utilizatorilor (f. d. 14 – 16).

De asemenea, din înscrisurile anexate rezultă că pagina web pe care a fost publicat articolul este găzduită de ÎM „LEVEL 7” SRL.

Astfel, reclamanta, considerând că, informațiile expuse în articolul publicat la 12 martie 2020 au caracter defăimător și aduc atingere reputației sale profesionale, a adresat pârâtului o cerere prealabilă, prin care a solicitat dezmințirea informațiilor contestate și înlăturarea efectelor negative generate de acestea asupra imaginii sale.

Întrucât pârâtul nu a dat curs solicitării de dezmințire, reclamanta a sesizat instanța de judecată, solicitând obligarea pârâtului la dezmințirea informațiilor considerate defăimătoare, precum și compensarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

Conform art. 32 alin. (1) - (2) din Constituția Republicii Moldova, oricărui cetățean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei, precum şi libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin alt mijloc posibil. Libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie.

Garantarea exercitării dreptului la libertatea de exprimare, precum și asigurarea unui echilibru între acest drept și dreptul la apărarea onoarei, demnității, reputației profesionale și a vieții private și de familie ale persoanei constituie scopul Legii nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare.

Art. 2 al Legii menționate definește următorii termeni, *defăimare* – răspândire a informaţiei false care lezează onoarea, demnitatea şi/sau reputaţia profesională a persoanei; *răspândire a informaţiei* – proces de transmitere a informaţiei către alte persoane (cel puţin către o persoană, exceptând persoana lezată); *informaţie* – orice expunere de fapt, opinie sau idee sub formă de text, sunet şi/sau imagine; *fapt* – eveniment, proces sau fenomen care a avut sau are loc în condiţii concrete de loc şi timp şi a cărui veridicitate poate fi dovedită; *judecată de valoare* – opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea faţă de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit; *judecată de valoare fără substrat factologic suficient* – judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată pînă la falsitate; *injurie* – exprimare verbală, scrisă sau nonverbală care ofensează intenţionat persoana şi care contravine normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică; *interes public* – interes al societăţii (şi nu simpla curiozitate a indivizilor) faţă de evenimentele ce ţin de exercitarea puterii publice într-un stat democratic sau faţă de alte probleme care, în mod normal, trezesc interesul societăţii sau al unei părţi a ei.

Conform art. 3 alin. (1) - (2) al Legii cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea

de a căuta, de a primi şi de a comunica fapte şi idei. Libertatea de exprimare protejează atât conţinutul, cât şi forma informaţiei exprimate, inclusiv a informaţiei care ofensează, şochează sau deranjează".

Totodată, în temeiul alin.(3) - (4) a aceluiași articol prevede că, exercitarea libertăţii de exprimare poate fi supusă unor restrângeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea naţională, integritatea teritorială sau siguranţa publică, pentru a apăra ordinea şi a preveni infracţiunile, pentru a proteja sănătatea şi morala, reputaţia sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informaţii confidenţiale sau pentru a garanta autoritatea şi imparţialitatea puterii judecătoreşti.

Restrângerea libertăţii de exprimare se admite doar pentru protejarea unui interes legitim prevăzut la alin.(3) şi doar în cazul în care restrângerea este proporţională cu situaţia care a determinat-o, respectându-se echilibrul just dintre interesul protejat şi libertatea de exprimare, precum şi libertatea publicului de a fi informat.

În accepțiunea art. 7 alin.(1) - (5) Legii cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei sale profesionale lezate prin răspândirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie.

Persoana lezată prin răspândirea unor relatări cu privire la fapte poate fi restabilită în drepturi dacă informaţia cumulează următoarele condiţii: a) este falsă; b) este defăimătoare; c) permite identificarea persoanei vizate de informaţie. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin.(2) poate solicita rectificarea sau dezminţirea informaţiei, precum şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat. Persoana lezată prin răspândirea unor judecăţi de valoare poate fi restabilită în drepturi dacă judecăţile de valoare cumulează următoarele condiţii: a) nu se bazează pe un substrat factologic suficient; b) au un caracter defăimător; c) permit identificarea persoanei vizate de informaţie. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin.(4) poate solicita rectificarea sau dezminţirea informaţiei, sau publicarea unei replici, precum şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat.

În acord cu art. 24 alin.(1) Legii cu privire la libertatea de exprimare, reclamantul trebuie să dovedească următoarele: a) pârâtul a răspândit informaţia; b) informaţia îl vizează şi este defăimătoare; c) informaţia constituie o relatare cu privire la fapte şi este în esenţă falsă; sau d) judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient; e) existenţa şi cuantumul prejudiciului cauzat, iar conform alin.(2) articolului indicat, pârâtul trebuie să dovedească următoarele: a) informaţia nu este defăimătoare şi/sau nu îl vizează pe reclamant; b) informaţia constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient; c) la momentul răspîndirii informaţiei, deşi a luat toate măsurile de diligenţă, nu putea şti că prin acţiunile sale contribuie la răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient; d) informaţia răspîndită este de interes public.

Aderent, art. 25 din Legea menționată operează cu următoarele prezumții, orice dubiu rezonabil cu privire la acordarea statutului de persoană privată sau publică se interpretează în favoarea acordării statutului de persoană publică. Orice dubiu rezonabil cu privire la acordarea statutului de interes public sau curiozitate se interpretează în folosul acordării statutului de interes public. Orice dubiu rezonabil cu privire la acordarea statutului de judecată de valoare sau relatare cu privire la fapte se interpretează în favoarea acordării statutului de judecată de valoare. Orice dubiu rezonabil cu privire la existenţa şi cuantumul prejudiciului moral se interpretează în favoarea acordării unei compensaţii de 1 leu. Orice alt dubiu care nu este demonstrat conform regulilor prescrise de lege se interpretează împotriva restricţionării libertăţii de exprimare.

Raportând circumstanțele de fapt stabilite în cauză la prevederile legale incidente, instanța reține următoarele.

Din actele cauzei rezultă că informația contestată a fost răspândită prin publicarea articolului pe blogul web https://www.luchianiuc.com/blog a pârâtului, precum și prin distribuirea acestuia pe pagina de „Facebook" a pârâtului, fapt confirmat prin capturile de ecran anexate la dosar.

În ceea ce privește calitatea procesuală a pârâtului, instanța reține că, potrivit art. 20 alin. (2) din Legea nr. 64/2010, pârât în cauzele cu privire la defăimare poate fi persoana care a răspîndit informaţia, autorul informaţiei şi, după caz, persoana de la care a fost preluată informația.

Din coroborarea probelor rezultă că pârâtul a distribuit conținutul contestat pe pagina pagina web https://www.luchianiuc.com/blog și pe pagina de „Facebook", contribuind astfel la difuzarea acestuia către public, circumstanță suficientă pentru a-l califica drept persoană care a răspândit informația, independent de titularul platformei pe care a fost publicat inițial articolul.

Din conținutul articolului rezultă că pârâtul a publicat materialul intitulat „Viorica Cosmetic creează criză artificială de dezinfectant deși au stocul plin!!!", în care a relatat o situație descrisă ca fiind trăită de „un agent economic", indicând că „în magazinul de firmă nu era nimic", iar „vânzătoarele zic că s-au terminat", ulterior fiind redirecționat „la direcția Viorica Cosmetic", unde „paznicul face valuri dar după ceva vorbe de duh îi propune să se ducă sus, acolo este o doamnă cu care, cu un 100 de lei, se poate înțelege să-l ajute".

De asemenea, în continuarea articolului se menționează că persoana respectivă ar fi văzut „un munte de gel dezinfectant în sticle de un litru", iar „la depozit i se reconfirmă faptul că gelul în sticle de un litru nu se vinde până când nu vor vinde cele mici", fiind formulate și aprecieri de tipul „omului nu i-au dat gel de levănțică pentru că tot gelul de tipul dat merge în România". Articolul se încheie cu întrebarea adresată publicului: „Cum pot fi catalogați cei de la Viorica Cosmetic?".

Analizând conținutul articolului, instanța reține că reclamanta a indicat în mod expres mai multe afirmații ca fiind defăimătoare, susținând caracterul lor fals și prejudiciabil pentru reputația sa profesională.

În ceea ce privește afirmația potrivit căreia „paznicul face valuri, dar după ceva vorbe de duh îi propune să se ducă sus, acolo este o doamnă cu care, cu un 100 de lei, se poate înțelege să-l ajute", instanța constată că aceasta este redată în contextul unei relatări indirecte, atribuite unui terț, fără a fi prezentată ca o constatare proprie a autorului asupra unei situații verificate în mod direct.

Formularea utilizată indică reproducerea unei percepții sau relatări subiective, iar nu afirmarea categorică a unor fapte determinate. În aceste condiții, instanța apreciază că această afirmație nu poate fi analizată izolat ca o imputare factuală certă, ci ca parte a unui discurs narativ cu caracter preponderent evaluativ.

Totodată, instanța reține că reclamanta nu a prezentat probe concludente din care să rezulte caracterul în esență fals al acestei relatări, limitându-se la a invoca caracterul inadmisibil al unor asemenea practici, fără a demonstra că situația descrisă nu ar fi putut avea loc în contextul relatat.

În ceea ce privește afirmația referitoare la existența „unui munte de gel dezinfectant în sticle de un litru", instanța reține că reclamanta a susținut că nu produce și nu comercializează asemenea produse.

Cu toate acestea, instanța constată că această afirmație este parte a aceleiași relatări indirecte descrise, iar nu rezultatul unei constatări verificate și demonstrate prin probe.

În lipsa unor probe pertinente care să demonstreze caracterul vădit fals al acestei afirmații în contextul concret al relatării, instanța nu poate reține că aceasta depășește limitele unei descrieri subiective.

Referitor la afirmația potrivit căreia „gelul de levănțică merge în România", instanța reține că reclamanta a explicat că produsele respective sunt comercializate și pe piața internă, iar eventualele lipsuri se datorează epuizării stocurilor.

Instanța apreciază că această explicație oferă o perspectivă asupra activității comerciale a reclamantei, însă nu este de natură să infirme în mod direct situația relatată în articol, respectiv percepția privind indisponibilitatea produselor la un moment dat.

Or potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 64/2010, reclamanta avea obligația să dovedească că pîrîtul a răspîndit informaţia, informaţia îl vizează şi este defăimătoare, informaţia constituie o relatare cu privire la fapte şi este în esenţă falsă; sau judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient, existenţa şi cuantumul prejudiciului cauzat.

Din analiza probelor administrate, instanța constată că reclamanta nu a demonstrat caracterul în esență fals al afirmațiilor contestate și nici lipsa unui substrat factologic suficient al acestora.

Instanța nu reține că, situațiile relatate corespund realității, ci constată că reclamanta nu a făcut dovada contrariului, în limitele sarcinii probei stabilite de lege.

Totodată, în ceea ce privește calificările și aprecierile autorului, instanța reține că acestea se încadrează în categoria judecăților de valoare.

Conform art. 25 alin. (3) din Legea nr. 64/2010, în caz de dubiu, afirmațiile se califică drept judecăți de valoare, iar acestea nu pot fi supuse probei veridicității.

Din conținutul articolului rezultă că opiniile exprimate se întemeiază pe relatarea unei situații concrete, chiar dacă redată indirect.

La caz, reclamanta nu a prezentat probe din care să rezulte că aceste împrejurări nu au avut loc sau că afirmațiile sunt în mod cert false.

Prin urmare, instanța constată că nu a fost demonstrată lipsa substratului factologic al afirmațiilor contestate.

Totodată, instanța reține că articolul a fost publicat într-un context social caracterizat de pandemia COVID-19, când problema disponibilității produselor dezinfectante constituia un subiect de interes public major.

În asemenea situații, limitele criticii sunt mai largi, fiind permisă exprimarea unor opinii critice, chiar dacă acestea pot fi percepute ca fiind deranjante sau exagerate.

Instanța mai reține că reclamanta, în calitate de persoană juridică care desfășoară activitate comercială, este expusă unui control public mai amplu, iar limitele criticii admisibile sunt mai largi în privința acesteia.

Totodată, instanța reține că simplul fapt că reclamanta nu este de acord cu conținutul informației sau consideră că aceasta îi afectează imaginea nu este suficient pentru angajarea răspunderii, în lipsa demonstrării caracterului fals al informației și a existenței unui prejudiciu.

Or, simpla invocare a unei eventuale afectări a reputației profesionale nu este suficientă pentru a justifica admiterea acțiunii, în lipsa demonstrării cumulative a condițiilor prevăzute de art. 24 alin. (1) din Legea nr. 64/2010.

În aceste condiții, chiar dacă informația contestată a fost răspândită către public, inclusiv prin intermediul rețelelor de socializare, reclamanta nu a demonstrat caracterul fals al acesteia, lipsa substratului factologic suficient și nici existența unui prejudiciu real și efectiv.

În continuare, instanța reține că, în susținerea pretențiilor sale, reclamanta a prezentat liste de prețuri aferente produselor comercializate SA „VIORICA COSMETIC", o serie de contracte de sponsorizare încheiate în perioada martie, aprilie, august 2020, precum și informația cu privire la plățile în buget pentru anul 2020.

Analizând conținutul acestor înscrisuri, instanța constată că ele atestă, în esență, existența unor livrări de produse cu titlu de donație către instituții medicale, precum și politica internă de stabilire a prețurilor.

Cu toate acestea, asemenea înscrisuri nu sunt de natură să infirme, în mod direct și neechivoc, afirmațiile contestate de reclamant, întrucât acestea nu vizează inexistența produselor, ci modalitatea de distribuire și disponibilitatea acestora în rețeaua comercială, aspecte care nu rezultă din probele administrate.

Or simpla existență a unor stocuri sau livrări nu exclude, în sine, posibilitatea apariției unor disfuncționalități în aprovizionarea punctelor de vânzare sau a unor percepții publice privind lipsa produselor, mai ales într-un context excepțional, cum a fost perioada pandemiei.

În aceste condiții, instanța reține că probele prezentate de reclamantă nu demonstrează caracterul vădit fals al informației contestate, ci doar oferă o imagine asupra activității economice ale acesteia, insuficientă pentru a răsturna prezumția de legalitate a exercițiului libertății de exprimare.

În ceea ce privește prejudiciul moral, instanța reține că reclamanta a invocat afectarea reputației sale profesionale, susținând că, ulterior publicării articolului contestat, au fost generate multiple reacții negative, materializate prin mesaje adresate companiei, unele având un conținut denigrator sau injurios, idei privind existența unor acte de corupție și evitarea produselor companiei.

Analizând aceste susțineri, instanța constată că simpla existență a unor reacții negative din partea terților nu este, prin ea însăși, suficientă pentru a angaja răspunderea pârâtului, în lipsa demonstrării unei legături directe și certe între conținutul articolului și consecințele invocate.

Or, din probele administrate nu rezultă că aceste reacții ar fi fost generate în mod nemijlocit și exclusiv de articolul publicat de pârât.

Totodată, instanța constată că reclamanta nu a prezentat probe din care să rezulte afectarea reputației sale profesionale, cum ar fi diminuarea activității comerciale, pierderea unor contracte, etc.

În aceste condiții, simpla invocare a unui prejudiciu și percepția reclamantei că imaginea i-a fost afectată nu sunt suficiente pentru a concluziona existența unui prejudiciu moral în sensul formulat.

În consecință, instanța apreciază că prejudiciul moral invocat nu a fost dovedit în mod concludent, iar cuantumul solicitat de 30 000 lei nu este justificat.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată, precum și cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

Dat fiind faptul că, cererea de cererea de chemare în judecată depusă de către SA „VIORICA COSMETIC" este respinsă, instanța de judecată consideră necesar de a respinge și capătul de cerere cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu art. art. 94, 236, 238 – 241 și 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată –

h o t ă r ă ș t e :

Cererea de chemare în judecată depusă de către SA „VIORICA COSMETIC” împotriva lui Eugeniu Luchianiuc, intervenient accesoriu ÎM „LEVEL 7” SRL cu privire la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale prin dezmințirea relatărilor cu privire la fapte expuse în articolul din 12 martie 2020 răspândite pe blogul „www.luchianiuc.com/blog” și pagina de facebook „eugen luchianiuc”, compensarea prejudiciului moral și cheltuielilor de judecată, se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea este cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul instanței emitente.

Președintele ședinței,
Judecător **Petru Harmaniuc**